

[Justitsministeren]

uden videre, men bør gøre opmærksom på, hvis der kan være hensyn til kontraktpartnere og andre, hvad der jo er i dette tilfælde, der kan begrunde, at de eksakte oplysninger, der bliver givet, behandles fortroligt.

Det er det, der er sket, men vi pådutter ikke nogen noget som helst og slet ikke hr. Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Bollmann (CD):

Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret og sige, at jeg selvfølgelig har fuld forståelse for, at det er umuligt at foretage en endelig vurdering i så kort et tidsrum.

Jeg synes, det understreger den usikkerhed, jeg talte om før, og jeg synes, flertallet skal vide, at den usikkerhed, er til stede. Det får vi altså ikke afklaret, formentlig da, inden afstemningen finder sted.

Så vil jeg gerne sige til hr. Albrechtsen, at jeg meget gerne vil være med til at redde liv, også i Afrika. Jeg har bare meget, meget svært ved at se, hvordan det faktum, at varer med sydafrikanske råstoffer nu skal produceres i andre lande end Danmark, og at vi lukker nogle danske arbejdspladser, kan redde liv. Jeg har også svært ved at se – jeg synes ikke, historien siger det – at en konfrontationspolitik, som jeg mener dette forslag er udtryk for, har bedre virkning end forhandlingsvejen.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Der er ingen mulighed for at undgå konfrontation, hr. Bollmann. Spørgsmålet er, om det skal være en nogenlunde fredelig konfrontation, eller om det skal være et blodbad.

Jeg vil godt gøre justitsministeren opmærksom på, at jeg ikke har sagt, at justitsministeren har påduttet mig et papir. Jeg har sagt, at Superfos har påduttet mig et papir, som man påberåber sig skal være fortroligt. Og så har jeg bedt justitsministeren udtale sig om, hvorvidt det kan være rigtigt, at privatpersoner gennem f.eks. udenrigsudvalget skal kunne pådutte os fortrolige dokumenter, som de senere hen vil påberåbe sig over for os. Det mener jeg ikke kan være rigtigt, og det var det, jeg spurgte justitsministeren om, men det fik jeg ikke noget svar på.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Før jeg kommenterer udvalgstillægsbetænkningen og den yderligere skærpelse af lovforslaget, den indebærer, vil jeg gerne komme med nogle generelle bemærkninger om situationen i det sydlige Afrika.

For en uges tid var vi igen vidne til Sydafrikas foragt for menneskeliv og for omverdens reaktioner. Natten mellem den 18. og 19. maj gennemførte sydafrikanske enheder en række aktioner rettet mod ANC-installationer i Harare, Gaborones og Lusaka. Der er rapporteret om døde og sårede, heriblandt børn. Dette angreb blev gennemført på et tidspunkt, hvor det ellers så ud til, at der var nye muligheder for at skabe en bedre dialog i Sydafrika. Et håb – måske kun et spinkelt, men alligevel et håb – om, at den sydafrikanske regerings holdning til afskaffelse af apartheidsystemet kunne påvirkes, blev knust med dette nye bevis for, at den sydafrikanske regering ikke er til at stole på.

Den danske udenrigsminister har på regeringens vegne over for de tre lande og ANC givet udtryk for den danske regerings oprigtige medfølelse over disse angreb, der kun kan fordømmes.

Når det er sagt, må jeg desværre samtidig med beklagelse konstatere, at behandlingen af dette lovforslag efter min opfattelse ikke er udtryk for klogskab og slet ikke i selve sagens interesse.

Jeg vil gerne slå fast, at der i folketinget ligesom utvivlsomt i den danske befolkning er almindelig enighed om, at apartheidsystemet skal afskaffes, at det skal ske med fredelige midler, og at det for at nå det mål er nødvendigt at lægge størst muligt pres på Sydafrika.

Det, der så ikke er rigtig enighed om, er, hvorvidt lovforslaget er egnet til at nå dette mål, eller om det bare afspejler en vis trang til indre personlig smuk samvittighed, og det er altid godt, men der er det, der er vigtigere i denne sag.

Regeringen har taget til efterretning, at folketinget den 13. december i fjor besluttede, at al handel mellem Danmark og Sydafrika som hovedregel skal ophøre snarest muligt. Vi har ikke taget afstand fra den målsætning, men regeringen finder stadig, at gennemførelse af det nordiske handlingsprogram af 18. oktober 1985 ville være det rigtige